

[Ragnhild Andersen.]

Den højtærede minister fandt, at jeg mistænkeliggjorde instituttet ved at betragte det som et nedskæringsinstitut. Nu kan man vel vanskeligt mistænkeliggøre noget, som ikke er, og instituttet er jo ikke nogen kendsgerning endnu. Der foreligger et lovforslag derom, og jeg har udtrykt mit partis bekymringer med hensyn til et sådant institut. Jeg har ikke talt om noget nedskæringsinstitut, men har, som ministeren ganske rigtigt bemærkede, advaret imod, at instituttet blev anvendt til at forhale løsningen af visse afgørende sociale spørgsmål. Det glæder mig, at ministeren siger, det ikke er tanken, at instituttet skal forhale vigtige sociale reformer, men selv om det nu ikke er ministerens tanke, befrier det mig ikke fra mine bekymringer og fra de erfaringer, som er gjort i praksis, idet store spørgsmål, som sendes i kommissioner, i udvalg eller andre steder til langsigtede undersøgelser, ofte låses inde i den forstand, at det næsten er umuligt at få ført noget fremskridt igennem, hvor det er nødvendigt. For de store problemers vedkommende har jeg utvivlsomt ret i, at her er der klarhed nok — jeg har peget på arbejdsløshed, bolignød og andre ting, men når ministeren her henviser til åbningstalen, må jeg sige, at åbningstalen ikke udviser et tilstrækkeligt initiativ i denne henseende, især ikke når man ved, at arbejdsløsheden i dag har oversteget de 70 000. Her må andre regeringsinitiativer til, de hører ikke direkte hjemme under dette lovforslag, men må dog komme frem, når man drøfter de sociale problemers løsning og her oprettelsen af et socialt forskningsinstitut. Jeg vil meget advare imod, at man lader disse store spørgsmål, hvorom der foreligger sådan viden og klarhed, at det nu gælder handling, såvel for de unge som for de arbejdsløse og de boligløse, henviser til langsigtede undersøgelser. Det er ikke det, der skal til her, det er anderledes handling, der kræves nu.

Vor stilling til lovforslaget blev efterlyst. Jeg har allerede sagt, at vi nærer store betænkeligheder, men at vi dog ikke ser bort fra, at der kan være områder, hvor det kan være nyttigt med forskning. Så vidt jeg har forstået debatten her i dag, gør flere

opfattelser sig gældende. Der er meget, der tyder på, at forslaget vil undergå forandringer under udvalgsbehandlingen, og jeg vil derfor nøjes med at sige, at mit parti forbeholder sig sin stilling, til vi ser, hvordan lovforslaget ser ud ved anden behandling.

Socialministeren (Bomholt): Det pågældende institut kan ikke anbringes under faget sociologi ved et af vore to universiteter, alene af den grund at området omfatter socialpolitik, sociologi, statistik, psykologi, socialmedicin og psykiatri. Det skal altså dække langt mere end professor Svalastogas område. Hertil kommer, at det ganske utvivlsomt vil være et stort gode, at kyndige folk fra ministerierne, statistisk departement og pædagogisk institut deltager.

Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen lagde et tiltalende temperament for dagen ved sin sidste replik. Det ærede medlem ville ikke springe i kanalen med samlede ben og bind for øjnene og ej heller i dette forslag. Det er der unægtelig heller ingen, der har ønsket.

Jeg kender udmærket det ærede medlems store interesse for sociallovgivningen — sidst har vi jo drøftet spørgsmålet om de kronisk syge; det ærede medlem ønskede på dette felt statens overtagelse af visse opgaver, opgaver til beløb, i sammenligning med hvilke det, der her foreslås, i hvert fald er beskedent.

Jeg vil håbe, at der trods alt — trods et, hørt med mine ører, givet nej — kan vises forståelse for de argumenter, der alvorligt fremføres af undertegnede, og som vil blive videreført i udvalget, således at vi i hvert fald må kunne arbejde os så tæt frem imod en fælles forståelse som vel muligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

K. B. Andersen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.